

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי יוסף (בנימין) וינברגר ז"ל

בן יוזפינה ונפתלי

נולד ברומניה

בתאריך י"ח באב תרפ"א, 22/8/1921

התגורר בירושלים

שרת בחיל הרגלים

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

ח' בתמוז תש"ח, 15/7/1948

נקבר בהר הרצל

אזור: א חלקה: 13 שורה: 4 קבר: 2

הותיר אחריו אישה וילד

בן 27 בנופלו

קורות חיים

בן יוזפה ונפתלי, נולד ביום י"ח באב תרפ"א (22.8.1921) בעיר סאטו-מארה (סאטמאר), רומניה, שעל גבול הונגריה, למשפחה ציונית. היה פעיל בתנועת הנוער החלוצי בטרנסילבניה. הוא למד בקונסרבטוריון ובגימנסיה הממשלתית בעיר קלוז' (קלוזנבורג), ומשלא יכול לשאת את היחס האנטישמי הפסיק את לימודיו הסדירים והתכוון באופן פרטי לבחינות הבגרות. לאחר שעמד בבחינות העפיל מקונסטנצה באוניה "דוריאן 1" עד איסטנבול, ומשם באוניה "האנה" והגיע ארצה בנובמבר 1940. הוא למד שנתיים לשון וספרות עברית באוניברסיטה בירושלים. היה מחונן בחוש מוסיקלי ובזיקה לבלשנות והירבה לתרגם מעברית לאנגלית ומהונגרית לעברית. אסף את הפולקלור המוסיקלי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

העברי וקטעים מהקומפוזיציות שלו נתחבבו על שומעיהם גם בחוץ-
לארץ.

במלחמת-העולם השנייה התנדב לצבא הבריטי ושירת בתפקיד
אדמיניסטרטיבי בבגדד ובמצרים.

לאחר ששוחרר, חזר ארצה ועבד כפקיד בלשכה הראשית של הקרן-
הקיימת-לישראל. נשא אישה ונולד לו בן והוא התכונן לחיי שלוה של
אזרח שוחר תרבות ואמנות. הוא אהב את עבודתו ואת משפחתו, היה
שוחר אמת ופשטות בחיים ובחוש מיוחד להומור ולסאטירה ידע לשים
ללעג את הרברבנות.

מהברקותיו הרוחניות נהנו גם חבריו בפלוגת "יהונתן" שבאחד מגדודי
חטיבת ירושלים ששירת בה במלחמת-העצמאות באומץ-לב ובמסירות.
הוא היה בין כובשי קטמון והשתתף בקרבות רבים. ביום ח' בתמוז
תש"ח (15.7.1948), בקרב על כיבוש הכפר מלחה, נפל בהסתערות. נקבר
בשייח'-באדר א'.

ביום כ"ח באלול תש"י (10.9.1950) הועבר למנוחת-עולמים בבית-
הקברות הצבאי בהר- הרצל בירושלים.

יוסף-בנימין ויגברג

ארבע תקופות-שנה

רואה את, בקירה שלי, רקיע-קנין נהדר זה
 של תכלת טהורה, חלקלקה פראי -
 אבל האם תוכלי לראות בו בבואת-אימות
 של אלפי מיני מיתות,
 אשר את רבאות אחיך
 אלצו לעזוב לעדי-עד
 את מראה-החמודות של רקיע-קנין נהדר זה?

חשה את, בקירה שלי, את רוח-סתו זה המלטפת,
 אשר ידה כיד אמנו היא -
 אך התוכלי הבחין
 בין גלי-לחשו המפלאים
 את נסות-קללותיהם של המצנים,
 אשר יסוריהם לא נפקדו
 בלטיפותיה של אם-רוח, זו וקנה-טובה שלנו?

רואה את, בקירה שלי, שלג צחור יכס שדמות,
 צחור נצח יכס את העולם -
 אך התדעי, כי האדים,
 אשר בהתלכדם יוצרים את ענני-השלג -
 כי האדים האלה הם הנשימות האחרונות
 של אותם אשר כסו עד כה וכה בשלג זה צחור נצח?

רואה את, בקירה שלי, את הפריחה החדשה,
 זו אביב משמעותה, בלה אומרה אביב -
 אבל התשמעי, כי קול-החצוצרות
 מהול בהרמוניה של שוא -
 צליל של אלה הקוראים חוזר וקורא את רשימות הנפגעים
 ואזניהם אטמו משמע את שופר הנצחון?

שיר-אהבה

ומה אם את תהיי נאנה מאד? !
 ומה אם את צחורה? !
 אין לבי ליפי השערות!
 ומה אם גם בינה את חדורה? !

אבל בבוא הרגע
 את מלכת-חלומותי תהיי;

מרכו-חלדי, אשר
 אליו יורם כל פרד-של-אש שבו.
 הו בבוא הרגע,
 ביאטריצה, כרוב שלי תהיי -
 הכל, כל הקנים בשביל גופי ולנפשי הנאבקים.

אבל, הרגע פי יחלף
 אט-אט וללא חפץ,
 גם ההערצה תבוא עדי הסוף.
 או-אז -

גם אם תהיי יפה, נאנה מאד,
 גם אם בשלג את תהיי צחורה,
 גם אם כמשי תתלי-השערות,
 וגם אם חכמה תהיי וחדורת בינה -
 בחלף הרגע (צר, מאד לי צר)
 בזכרוני את פרט קטן בלבד תשארי.

שלוה

מעל לענני-הצמר התמימים,
 מעל לסערות-הרעם הזועפות,
 מעל לתחומי האתמוספרה
 במקום שם אין אור, קול וגון,
 באשר אין רגש ואין זמן קנים -
 שם השלוה -
 שלנת אין-ניד, קרה, ללא תחושה,
 מושלה בלא דבר ואין דבר מושל בה;
 שם השלוה -
 אין טעם לה, אין סבל,
 צנועה, אבל תמיד קיימת,
 רצויה, אך בלתי תפושה.
 שם השלוה.

יום יבוא,
 גלוי יביא אתו והמצאה:
 ספינה מפלגת אלי סטרטוספירה של גבהים,
 וכל שוכני-מטה, באשר תיעף נפשם
 ובהפצצם ביד חיים ואנוש,
 הרצוצים בנפש ושבורים בגוף,
 יוכלו לצאת אל ארץ-השלוה
 למרח פצעייהם בצרי-של-מעלה זה...